

Timidă, toamna

Ileana

Timidă, toamna, mi-a bătut la ușă
Și m-a rugat să-i dau un colț să stea
Pe canapeaua vieții, împreună
Să admirăm amurgul. Se-așternea

Neliniștea pe inimă. Ce toamnă,
Când vara s-o trăiesc, încă-aș mai vrea!
Dar m-a cuprins haina ca o haină
Fără să-i pese de tristețea mea!

Și, invadându-mi viața, printre umbre,
Amesteca culorile din flori
Pictându-mi pletele, apoi pe frunte,
Îmi răstignește, adânci și largi cărări.

A câta toamnă vine peste mine,
Prin câte voi mai colinda? Curând,
Când iarna o să-mi bată-n ușă, ție,
O să-ți aștern regretele plângând

Această clipă, în care, în bogăție,
Îmi invadezi prezentul în parfum
Și îmi așterni cărarea colilie
Prezentului, ce-i arămiu de-acum!

Timidă, toamna, îndreaptă către mine,
Veșminte ruginii. Eu mă opun,
Însă, încet, renunț la bătălie
Și toamnei mă predau. Precum un fum,

Cuprinde toamna trupul meu. Eu plâng
În timp ce-mi dăruiește înțelepciune,
Șoptindu-mi tandru: clipele se scurg
Trăiește clipa, viața e deșertăciune!

Nu mai fi tristă, clipele se scurg...

07.09.2018